

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเมี่ยน(เข่า) เป็นภาษาหนึ่งในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีคำลักษณนามใช้ เช่นเดียวกับภาษาอื่นๆในแถบเดียวกัน มีผู้ให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนามในภาษาเมี่ยนหลายคน เช่น ลอมบาร์ด และเพอร์เนล (Lombard & Purnell 1968 : 341-343) ได้รวบรวมคำลักษณนามภาษาเมี่ยนพร้อมความหมายและการใช้โดยสรุปไว้ในภาคผนวกของพจนานุกรม Yao - English Dictionary คารอน (Caron 1987 : 150-168) และ คอร์ท (Court 1987 : 145-168) ศึกษาคำลักษณนามในภาษาเมี่ยนในแง่วากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2529 : 20) รวบรวมคำลักษณนามภาษาเมี่ยนจำนวน 19 คำ ไว้ในเอกสารชื่อ เสียงและศัพท์เข่า บ้านห้วยแม่ซ้าย ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย กษมาภรณ์ มณีขาว และ วราภรณ์ สุขประเสริฐ ได้ทำภาคนิพนธ์เรื่องคำลักษณนามในภาษาเมี่ยนประกอบการเรียนรายวิชา 141641 วิจัยปฏิบัติภาคสนามด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Field Methods) ในปี พ.ศ. 2528 โดยรวบรวมและศึกษาความหมายของคำลักษณนามภาษาเมี่ยน ด้วยการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำนามที่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนามคำเดียวกันและใช้คำนามในการเก็บข้อมูลจำนวน 229 คำ โดยมีขอบเขตของคำนามจำกัดเฉพาะนามรูปธรรมเท่านั้น ผลการวิจัยปรากฏว่า กษมาภรณ์ และวราภรณ์ รวบรวมคำลักษณนามภาษาเมี่ยนได้ 34 คำ และใช้อรรถลักษณะในการ αποκความหมายของคำลักษณนามจำนวน 28 อรรถลักษณะ จิราภัสร์ ลิ้มปิชาติและปิยวดี แสงสว่าง ศึกษาความหมายของคำลักษณนามภาษาเมี่ยนด้วยวิธีการเดียวกันกับ กษมาภรณ์และวราภรณ์ ในภาคนิพนธ์ประกอบการเรียนวิชาเดียวกัน ปี พ.ศ. 2529 แต่ จิราภัสร์และปิยวดี ได้จำกัดขอบเขตของคำนามที่ใช้ในการรวบรวมคำลักษณนามให้แคบเข้า คือ ใช้เฉพาะนามรูปธรรมที่อ้างถึงสิ่งที่เรานับได้โดยไม่ต้องอาศัยภษณะดวง หรือ กะประมาณ และยกเว้นคำนามที่อ้างถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติดัง เช่น ผนตก ฟ้าร้อง คำนามแสดงมาตราซึ่ง ดวง วัค คำนามที่อ้างถึงเครื่องใช้ที่ผลิตด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ คำนามภายในขอบเขตดังกล่าวที่

จิราภัสร์ และ ปิยวดี รวบรวมไว้มีทั้งสิ้น 172 คำ เก็บรวบรวมข้อมูลคำลักษณะนามได้ 31 คำ ใช้สรรณลักษณะในการแยกความหมายของคำลักษณะนามทั้งสิ้น 27 สรรณลักษณะ

เมื่อได้ศึกษาและเปรียบเทียบงานดังกล่าวแล้วจะเห็นว่า งานของลอมบาร์ดและเพอร์เนล และ งานของธีระพันธ์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการเก็บรวบรวมคำศัพท์ทุกประเภทในภาษาเมียน ไม่ได้เป็นการศึกษาเรื่องคำลักษณะนามโดยเฉพาะ ส่วนงานของ กษมาภรณ์ และวารภรณ์ และงานของจิราภัสร์และปิยวดี ต่างก็เป็นงานที่ศึกษาเพื่อหาความหมายของคำลักษณะนามในภาษาเมียนโดยเฉพาะด้วยวิธีเดียวกัน คือการวิเคราะห์สรรณลักษณะ แต่สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างงานทั้งสอง คือการกำหนดขอบเขตของคำนามดังกล่าวแล้ว ซึ่งเป็นผลทำให้คำลักษณะนามที่ได้และสรรณลักษณะที่ใช้ในการแยกความหมายแตกต่างกัน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องคำลักษณะนามในภาษาเมียนต่อไป โดยขยายขอบเขตของคำนามให้กว้างที่สุด และเพิ่มจำนวนคำนามให้มากขึ้น (ดูข้อ 1.4.3 และ 1.4.4) เพื่อรวบรวมคำลักษณะนามให้ได้มากที่สุดและเพื่อหาสรรณลักษณะที่ใช้แยกคำลักษณะนามทั้งหมดออกจากกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อหาและรวบรวมคำลักษณะนามในภาษาเมียนให้ได้มากที่สุด

1.2.2 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การปรากฏร่วมกันของคำลักษณะนามและคำนามภาษาเมียน

1.3 สมมุติฐาน

ลักษณะนามภาษาเมียน มีเงื่อนไขในการปรากฏร่วมกันกับคำนามซึ่งสามารถนำมาสรุปให้เห็นได้ในรูปของลักษณะบ่งการเกิดร่วม (selectional restriction features)

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

1.4.1 ศึกษาคำลักษณะนามภาษาเมียน (เฮ้า) บ้านห้วยแม่ซ้าย ตำบลแม่ฮาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.4.2 ศึกษาคำลักษณนามในกรอบโครงสร้างปริมาณวลีที่ประกอบด้วย คำบอกจำนวน + คำลักษณนาม + คำนาม เท่านั้น

1.4.3 คำนามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เป็นทั้งคำนามรูปธรรม ซึ่งหมายถึงคำนามที่อ้างถึงสิ่งที่มีรูปร่าง มีตัวตนให้มองเห็นหรือหยิบจับสัมผัสได้ เช่น คน ช้าง ส้ม เก้าอี้ ฯลฯ และคำนามนามธรรม ซึ่งหมายถึงคำนามที่อ้างถึงสิ่งที่ไม่มีตัวตน เช่น ความคิด ความรู้สึก ความฝัน ฯลฯ รวมทั้งคำนามที่อ้างถึงสิ่งที่แทนด้วยเสียงหรือตัวอักษร เช่น คำพูด ภาษา เพลง จดหมาย เป็นต้น

1.4.4 คำนามที่ไม่ศึกษาได้แก่คำนามที่เป็นคำเก่าซึ่งคนส่วนใหญ่ไม่ทราบความหมาย เช่น คำในบทสวด คำราชาจีน และเพลงเก่า ๆ ซึ่งคำดังกล่าวจะใช้เฉพาะในพิธีกรรมต่าง ๆ ซึ่งหมอบเป็นผู้ประกอบพิธีเท่านั้น

1.4.5 ข้อมูลคำลักษณนามที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้น นอกจากจะได้มาด้วยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาโดยตรงแล้ว ยังได้มาจากหนังสือแบบเรียน นิทาน คัมภีร์ และบทเพลงภาษาเมียนอีกด้วย (ดูรายละเอียดในบทที่ 2)

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 เพิ่มพูนความรู้เรื่องการศึกษาคำลักษณนามในภาษาเมียน

1.5.2 เป็นแนวทางในการศึกษาคำลักษณนามในภาษาอื่น

1.5.3 เป็นแนวทางในการศึกษาลักษณะประจำพื้นที่ในแง่ภาษาศาสตร์ (linguistic areal study)

1.6 ความหมายของเครื่องหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้

- _____ คำที่ขีดเส้นใต้ คือ คำลักษณนามภาษาเมียน เช่น taw3
- [] คำหรือข้อความที่อยู่ภายในเครื่องหมายนี้ คือ อรรถดัก্ষณ์ เช่น [ชีวิต]
- " " คำหรือข้อความที่อยู่ภายในเครื่องหมายนี้ คือ ความหมายของคำหรือข้อความภาษาเมียน เช่น tiə3 "โต๊ะ"
- / "หรือ" คือ อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น [แหลม/มีคม] หมายถึง มีลักษณะแหลมหรือมีคมน.
- น. เป็นคำนาม
- ล. เป็นคำลักษณนาม

1.7 ข้อมูลเกี่ยวกับคนเมียนและภาษาเมียน

1.7.1 ประวัติความเป็นมาของคนเมียน

"เมียน" หรือ "เฮ้า" หมายถึงชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในกลุ่มมั่ว-เฮ้า หรือ ม้ง-เมียน ที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทลพบริเวณพื้นที่ที่เป็นภูเขา ซึ่งเป็นเหตุให้ทางการเรียกชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ว่า "ชาวไทภูเขา"

ประวัติเกี่ยวกับถิ่นฐานเดิมของคนเมียนนั้น ได้รับการศึกษาโดยนักวิจัยหลายท่าน ดังที่ชอบ คซาอนันต์ (2513) ได้กล่าวและสรุปไว้ว่า การบันทึกเกี่ยวกับเรื่องราวของชาวเมียนเริ่มมีขึ้นครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ฉวน (2205-2224 ก่อนคริสตกาล) แต่นักภาษาศาสตร์บางท่านก็กล่าวว่าปรากฏในสมัยราชวงศ์สอง (ค.ศ.960-1279) บ้างก็ว่าปรากฏในสมัยราชวงศ์ตั้ง (ค.ศ.618-907) เกี่ยวกับถิ่นกำเนิดเดิมของเมียน นักวิจัยได้ให้ข้อคิดแตกต่างกันเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกกล่าวว่า เดิมเมียนมีถิ่นฐานอยู่ในชุนนาน พูเกียน และกวางสี กลุ่มที่สองกล่าวว่า เมียนมีรกรากอยู่ทางจินตอนใต้ระหว่างแม่น้ำเงิน และทะเล กลุ่มที่สามบอกว่า เดิมเมียนอยู่ในบริเวณที่ราบระหว่างหุบเขาซึ่งเป็นรอยต่อระหว่างชุนนาน ฮู่เป่ และกวางสี ส่วนกลุ่มที่สี่กล่าวว่า เดิมเมียนอยู่ที่นานกิง

ส่วนชื่อเดิมของเมียนนั้น นักวิจัยให้ชื่อไว้ต่าง ๆ กันเป็นต้นว่า "มัน, มาน, แมน, มิน, เม็ง, แม้ว, มา, มน และ มูน" แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีความเห็นว่า "มัน" เป็นชื่อเดิมที่ใช้เรียกพวกเมียนในจินตอนใต้ ซึ่งไปพ้องกับชื่อเดิมของมั่ว จึงทำให้เกิดความสับสนว่า เมียนกับมั่วเป็นพวกเดียวกันหรือไม่ ปัจจุบันเมียนเรียกตัวเองว่า "เมียน" (Mien) หรือ "อิวเมียน" (Yu Mien) ส่วนชื่อ "เฮ้า" นั้นเป็นคำที่คนจีนและคนไทใช้เรียกพวกเมียน ซึ่งมีความหมายว่า "สุนัขป่าเถื่อน" ส่วนในเวียดนามเรียกเมียนว่า "หม่าน" (Man)

การอพยพของเมียนคาดว่าเริ่มขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 13 ด้วยสาเหตุสำคัญคือ ชาวเมียนประสบกับความแห้งแล้งในที่ทำกิน การอพยพตั้งถิ่นจากจินตอนใต้แถบมณฑลกวางสี และชุนนานลงมาทางใต้สู่ตั้งเกีย เวียดนามเหนือ ตอนเหนือของประเทศลาว ทางตะวันออกของหน้าบริเวณรัฐเชียงตุง และภาคเหนือของประเทศไทย

เมียนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยส่วนมากอพยพมาจากจังหวัดน้ำกาในประเทศลาวเข้ามาในไทยครั้งแรกที่จังหวัดน่าน และกระจายสู่จังหวัดต่าง ๆ ในภาคเหนือ ได้แก่ เชียงราย พะเยา น่าน ตาก ลำปาง แพร่ พิชญโลก สุโขทัย นครสวรรค์ และกำแพงเพชร จากข้อมูลของสถาบันวิจัยชาวเขาคึ่งล่าสุดที่มณฑล จันท์บำรุง (2531) รวบรวมไว้รายงานว่ามีประชากรเมียนในประเทศไทยทั้งหมด 36,140 คน อาศัยอยู่ใน 204 หมู่บ้าน

4,814 หลังคาเรือน ตามจังหวัดต่าง ๆ เว้นตามลำดับประชากร คือ เชียงราย น่าน พะเยา ลำปาง กำแพงเพชร สุโขทัย เชียงใหม่ ตาก และเพชรบูรณ์ เมื่อนในประเทศไทย แบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามลักษณะของการแต่งกายได้ 2 กลุ่มคือ กลุ่มเมียนขีและกลุ่มเมียนแปะ ผู้หญิงของเมียนขีหรือเข้าแดงนั้นจะโปกผ้าแดงทับด้วยผ้าอีกชั้นหนึ่ง แล้วปล่อยปลายทั้งสองข้าง ลงเหมือนหูกระต่าย และขอบกางเกงจะปักด้วยไหมสีแดงมากกว่าสีอื่น ๆ ส่วนผู้หญิงของ เมียนแปะหรือเข้าขาวจะเก็บชายผ้าที่โปกไว้มัดชิดและใช้ไหมสีอื่นปักลวดลายมากกว่าสีแดง

1.7.2 ภาษาเมียน

ภาษาเมียนจัดอยู่ในตระกูลภาษามัว-เย้า (Miao-Yao) ซึ่งพูดกันในจังหวัด ทางตอนใต้ของจีน เช่น กวางสี กวางตุ้ง ไทเวจ และฮุนนาน รวมทั้งทางตอนเหนือของ ประเทศเวียดนาม ลาวและไทย นักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาเมียนมี หลายท่าน อาทิเช่น แคลลาเวย์ (Callaway 1976) เพอร์เนล (Purnell 1974) และ ซีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2523)

สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ระบบเสียงภาษาเมียน บ้าน ห้วยแม่ซ้าย ตำบลแม่สาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ตามที่ซีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2523) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านเสียงได้ศึกษาไว้แล้ว นอกจากนี้ บ้านห้วยแม่ซ้าย ก็เป็นสถานที่เลี้ยวกันกับที่ผู้วิจัยได้เดินทางไปเก็บข้อมูลด้วย รายละเอียดเกี่ยวกับระบบเสียง ภาษาเมียนมีดังต่อไปนี้

ภาษาเมียนประกอบด้วยพยัญชนะ 33 หน่วยเสียง สระ 11 หน่วยเสียง และ วรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ดังนี้

1.7.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ ภาษาเมียนมีพยัญชนะ 33 หน่วยเสียง จำแนกตามลักษณะการเปล่งเสียง การสั้นของเส้นเสียง และฐานที่เกิดของเสียง ได้ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 : แสดงระบบพยัญชนะในภาษาเมี่ยน

ลักษณะการ เปล่งเสียง	ลักษณะการสั้น ของเส้นเสียง	ฐานที่เกิดของเสียง				
		ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก	ไม่ก้อง	p	t		k	?
	"	ph	th		kh	
	ก้อง	b	d		g	
เสียงกัก- เสียงคแทรก	ไม่ก้อง		ts	tɕ		
	"		tsh'	tɕh		
	ก้อง		dz	dz		
เสียงเสียด- แทรก	ไม่ก้อง	f	s			h
เสียงนาสิก	ไม่ก้อง	ŋ	ŋ	ŋ	ŋ	
	ก้อง	m	n	ŋ	ŋ	
เสียงข้างลิ้น	ไม่ก้อง		l			
	ก้อง		l			
เสียงกึ่งสระ	ไม่ก้อง	ɸ		ɸ		
	ก้อง	w		j		

พยัญชนะ 9 หน่วยเสียงเกิดเป็นเสียงพยัญชนะก้ำกึ่งได้แก่
/p/, /t/, /k/, /ʔ/, /m/, /n/, /ŋ/, /w/ และ /j/

พยัญชนะควบกล้ำมี 3 ประเภท คือ ควบกล้ำกับ /-w/ เช่น
pw tsw sw ควบกล้ำกับ /-j/ เช่น pj sj และควบกล้ำกับ /m-/ และ /n-/ เช่น mh
nh พยัญชนะควบกล้ำดังกล่าวปรากฏเป็นพยัญชนะต้นเท่านั้น

1.7.2.2 หน่วยเสียงสระ ภาษาเมี่ยนมีสระ 11 หน่วยเสียง แบ่งเป็น
สระเดี่ยว 9 หน่วยเสียง และสระประสม 2 หน่วยเสียง

สระเดี่ยว 9 หน่วยเสียง จำนวนคุณลักษณะของริมฝีปาก และ
ตำแหน่งของลิ้น ดังนี้

ตารางที่ 2 : แสดงระบบสระในภาษาเมียน

ลักษณะของริมฝีปาก	ไม่ห่อ		ห่อ
	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i		u
กลาง	e	o	o
ต่ำ	ɛ	a, a:	ɔ

หมายเหตุ : สำหรับความสั้นยาวของสระในภาษาเมียนนั้น ชีระพันธ์ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับ
ความสั้นยาวของเสียงสระในภาษาเมียนกล่าวว่า เสียงสระในภาษาเมียนที่ความสั้นยาวมี
นัยสำคัญทางภาษาศาสตร์คือ คู่หน่วยเสียงสระ /a/ ≠ /a:/ เท่านั้น ตัวอย่างเช่น laŋ1
"สูง" ≠ la:ŋ1 "เชือก", da:t4 "ทอ (ผ้า)" ≠ da:t4 "ปีก", la:w3 "นาน" ≠ la:w3
"รวบ" เป็นต้น แต่จากการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยพบว่ามีความสั้นยาวของสระสั้นด้วยซึ่งผู้วิจัยจะ
บันทึกความสั้นยาวของสระทุกหน่วยเสียง (ยกเว้นสระผสม) ตามที่ได้ขึ้น

สระประสมภาษาเมียนมี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ iə และ uə

1.7.2.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ภาษาเมี่ยนมีวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ดังนี้

ตารางที่ 3 : แสดงระบบวรรณยุกต์ในภาษาเมี่ยน

ชื่อ	สัญลักษณ์		สัญลักษณ์ที่ใช้ในวิกิสนเทศ	ตัวอย่าง และ ความหมาย
	สัญลักษณ์	จำนวน		
1 กลางระดับ	┐	33	1	tsəj1 "ส้มไม้"
2 ต่ำระดับ	┑	22	2	tsəj2 "ลูกวัวตัวเมีย"
ต่ำตก	┒	21		doʔ2 "เหงา"
3 กลางตก	┓	31	3	tsəj3 "กัณฑ์"
4 สูงขึ้น-ตก	└	453	4	tsəj4 "กระดาษ"
สูงขึ้น	┘	45		doʔ4 "กัม"
5 ต่ำขึ้น	┙	25	5	tsəj5 "สร้าง"
6 ต่ำขึ้น-ตก	┚	231	6	tsəj6 "ใช่, ถูกต้อง"

1.7.2.4 โครงสร้างพยางค์ โครงสร้างพยางค์ในภาษาเมี่ยนมี 6 แบบดังนี้

CVT	เช่นคำว่า	na:3	"นีน"
CVVT	"	buə5	"ชื่อ"
CVCT	"	dzuʔ2	"มีด"
CVVCT	"	buəʔ2	"ถุง, กระสอบ"
CCVT	"	pje:1	"ชน"
CCVCT	"	phjaŋ4	"แขกออก"

C หมายถึงพยัญชนะต้น หรือ พยัญชนะท้าย CC หมายถึงพยัญชนะควบกล้ำ V หมายถึงสระเดี่ยว VV หมายถึงสระประสม และ T หมายถึงเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้ในการแสดงความสั้นยาวของเสียงสระ จะใช้ : กำกับท้ายสระเดี่ยว เช่น a, a:, e: เป็นต้น

1.7.2.5 โครงสร้างคำ

คำในภาษาเมียนส่วนใหญ่มักเป็นคำพยางค์เดี่ยว มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เป็นคำ 2 พยางค์ เช่น kaʔ2 sio1 "ท้อง" kaʔ2 meʔ2 "ข้าวโพด"

1.7.2.6 โครงสร้างวลี

เนื่องจากวิภาษนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาคำลักษณะนามในภาษาเมียนซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญในโครงสร้างนามวลีแบบ คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำนาม ดังนั้น จึงขอกล่าวถึงโครงสร้างนามวลีในภาษาเมียนพอสังเขป ดังนี้

นามวลีในภาษาเมียนประกอบด้วย คำนามหลักที่มีค่าคุณศัพท์จำนวน 1 ถึง 2 คำมาขยายข้างหลัง โดยจะปรากฏหรือไม่ก็ได้และมีค่าคุณศัพท์บางคำมาขยายข้างหน้าได้ 1 คำ โดยจะปรากฏหรือไม่ก็ได้ และ อาจจะมีคำนามที่ตามด้วยคำแสดงความเป็นเจ้าของซึ่งจะปรากฏหรือไม่ก็ได้ และคำนามหลัก ซึ่งอาจจะมีส่วนขยายดังกล่าวข้างต้น อาจจะมีหรือไม่มีส่วนขยายหน้าคำนามหลักอันใดอันหนึ่ง ดังนี้

1. คำบอกจำนวนที่ตามด้วยคำลักษณะนาม อาจจะมีคำชี้เฉพาะปรากฏหน้าคำบอกจำนวนนั้นหรือไม่ก็ได้
2. คำชี้เฉพาะที่ตามด้วยคำลักษณะนาม อาจมีคำบอกจำนวนซึ่งจะปรากฏหลังคำชี้เฉพาะนั้นหรือไม่ก็ได้
3. คำชี้เฉพาะจะปรากฏ หน้าคำบอกปริมาณหรือไม่ก็ได้ ซึ่งคำบอกปริมาณจะปรากฏหรือไม่ก็ได้เช่นกัน แต่ถ้ามีคำบอกปริมาณปรากฏอยู่ ก็อาจจะตามด้วยคำลักษณะนามหรือไม่ก็ได้

โครงสร้างนามวลีภาษาเมียนสรุปเป็นกฎได้ดังนี้

$$NP \rightarrow (\left\{ \begin{array}{l} (Dem.) + (Num.) + Clf. \\ (Dem.) + (Quan.) + (Clf.) \end{array} \right\}) + (N + Poss. M) + (Adj.) + HN + (Adj.) + (Adj.)$$

หมายเหตุ	NP (Noun Phrase)	= นามวลี
	Dem. (Demonstrative)	= คำชี้เฉพาะ
	Num. (Number)	= คำบอกจำนวน
	Quan. (Quantitative)	= คำบอกปริมาณ

Clf. (Classifier)	=	คำลักษณนาม
N (Noun)	=	คำนาม
Poss.M (Possessive Marker)	=	คำแสดงความเป็นเจ้าของ
Adj. (Adjective)	=	คำคุณศัพท์
HN (Head Noun)	=	คำนามหลัก
→	=	ประกอบด้วย
(...)	=	ปรากฏหรือไม่ก็ได้
+...	=	ตามด้วย
{...}	=	เลือกอันใดอันหนึ่ง

กฎโครงสร้างนามวลีในภาษาเมียนมาร์สามารถผลิตนามวลีที่มีค่าบอกจำนวน คำลักษณนาม และคำนามเป็นส่วนประกอบ ดังนี้

1. คำนามหลักอาจขยายด้วยค่าบอกจำนวนและคำลักษณนามซึ่งอาจจะมีคำชี้เฉพาะปรากฏหน้าค่าบอกจำนวนดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ค่าบอกจำนวนอาจขยายคำนามหลักซึ่งมีคำแสดงความเป็นเจ้าของ และ/หรือ คำคุณศัพท์ขยายโดยจะมีคำชี้เฉพาะปรากฏข้างหน้าวลีด้วยก็ได้ เช่น

viət2	taw3	tɕu:4	tɕiəʔ4
1	ตัว	สุนัข	สี่ตัว

"สุนัข 1 ตัว"

ʔuə4	təj5	pje:1	taw3	tə:ŋ6	tə:n1
นั้น	พวก	4	ตัว	หมู	เล็ก

"ลูกหมู 4 ตัวพวกนั้น"

2. คำนามหลักอาจขยายด้วยคำชี้เฉพาะซึ่งตามด้วยคำลักษณนามและอาจมีค่าบอกจำนวนปรากฏอยู่ระหว่างคำทั้งสองได้ด้วย คำนามหลักดังกล่าวอาจมีคำแสดงความเป็นเจ้าของ และ/หรือ คำคุณศัพท์ประกอบด้วยก็ได้ เช่น

๓4 lc:๗2 he:2 tɕiəʔ4 dzuəj2
 ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘
 คู่ รองเท้า สีดำ สวส
 "รองเท้าสีดำและสวสคู่นี้"

๓4 tɔj5 puə1 tsuŋ1 dzuʔ2 lo:1 laj2
 ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐
 พวก 3 เล่ม มีด ใหญ่ คม
 "มีดใหญ่และคม 3 เล่มพวกนี้"

3. คำนามหลักอาจขยายด้วยคำบอกปริมาณ ซึ่งอาจปรากฏ
 โดยคำพ้องหรือตามด้วยคำลักษณะนามและ/หรืออาจจะมีคำชี้เฉพาะปรากฏหน้าคำบอกปริมาณด้วย
 คำนามหลักดังกล่าวอาจจะประกอบด้วยคำแสดงความเป็นเจ้าของและ/หรือ คำคุณศัพท์ประกอบ
 ความตรงสร้างที่กล่าวข้างต้นด้วยก็ได้ เช่น

๓4 tɔj5 tsham4 pwan4 ʔiə1 ne1 səw1
 ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐
 พวก หลาซ เล่ม ฉับ ของ หนังสือ
 "หนังสือของฉับหลาซเล่มพวกนี้"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย